Animal, humà, avatar. És aquesta la nostra evolució?

Encara no som humans i ja estem inventant com ser avatars

La nostra evolució... d'on venim? Què érem? Què serem? On arribarem?... Qüestions que sempre ens han inquietat, que desperten la nostra curiositat.

Els antropòlegs dediquen la seva vida a estudiar el nostre passat evolutiu, també es preocupen de saber com ens comportem en la nostra societat actual. Per què pensem i actuem de determinada manera? Què ens mou i per què?

Ja des de temps remots, quan encara no hi havia recursos ni es tenien prou coneixements per a poder aclarir els nostres inicis, es buscaven solucions que expliquessin el nostre origen. El més coherent, en aquells temps, era atribuir la nostra existència a déus superiors amb poders sobrehumans.

Ara ja no ens cal creure que un déu totpoderós ha creat l' home i de la seva costella, la dona. Per sort, Darwin ens va aclarir aquest misteri, no era pas tan complicat com podia semblar, sorgíem de l'evolució de les espècies.

Però com que la humanitat no es conforma mai amb el què sap, cosa que és una qualitat innata que ens ha permès, precisament, evolucionar, ja no ens acontentem havent descobert d'on venim i com és que som com som. Ara, a més, volem dominar aspectes que superen el llindar del que molta gent considera moral. Quan encara no tenim del tot clar el nostre camí evolutiu, pensem que encara es van fent troballes que capgiren el que donàvem per fet i per segur, i som incapaços de definir què ens depara el futur, resulta que ens permetem el luxe de fabular sobre robots, androides i avatars que poden ser més humans que els propis humans. Creacions que tenen més poders que nosaltres, que fins i tot, ens poden arribar a dominar. Xips que implantats en persones tenen la capacitat de convertir-nos en cyberhumans, que ens poden utilitzar al seu antull. Esparvera pensar que un xip o una màquina pot arribar a controlar un cos amb ànima, sentiments i emocions. Per què ... qui ha dissenyat aquest xip? Què pretén amb la informació que hi carrega? Quin propòsit, bo o no tan bo, pot tenir? Fins a on podria dur-nos si arribés a ser possible de debò i legalment no estigués molt ben regulat?

Robots que puguin fer tasques d'una alta precisió no possible per a les mans humanes fan entreveure infinites possibilitats molt positives, només aplicat al camp de la medicina ja obre camins meravellosos. Però els humans sempre hem tingut la tendència d'espatllar les coses ... avenços com els que imaginem també podrien dur-nos a destruir-nos, com ja estem fent amb el nostre medi ambient i la nostra pròpia salut.

Com diu Eudald Carbonell, l'antropòleg social director de les excavacions d'Atapuerca, "Encara no som humans". Ho arribarem a ser de debò algun dia?